

ระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัยนักศึกษา
พ.ศ. ๒๕๖๑

โดยที่เป็นการสมควรให้มีระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัยนักศึกษา เพื่อส่งเสริมและดำรงไว้ซึ่งเกียรติ ชื่อเสียง และมารยาทอันดีงาม ตลอดจนการประพฤติตนในการอยู่ร่วมกันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับมติสภามหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ในคราวประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ จึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัยนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

“นักศึกษา” หมายความว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

“คณะกรรมการสอบสวน” หมายความว่า คณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัยนักศึกษา

ข้อ ๔ ให้อธิการบดีรักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจออกประกาศหรือคำสั่งเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้อธิการบดีมีอำนาจตีความและวินิจฉัยชี้ขาด

ข้อ ๕ นักศึกษาต้องรักษาวินัยตามที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้อย่างเคร่งครัด

ข้อ ๖ นักศึกษาต้องไม่กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๗ นักศึกษาต้องรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ ไม่กระทำการใดๆ อันจะนำความเสื่อมเสียแก่ตนเองหรือมหาวิทยาลัย และต้องรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยและเกียรติภูมิของมหาวิทยาลัยในฐานะที่เป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูง

ข้อ ๘ นักศึกษาต้องประพฤติตนให้เหมาะสมตามค่านิยมของสังคม สอดคล้องกับวัฒนธรรม ประเพณีอันดีของสังคม และไม่กระทำการใดๆ ให้ผู้อื่นเดือดร้อนหรือเสียหาย

ข้อ ๙ นักศึกษาต้องเชื่อฟัง ให้เกียรติ และให้ความเคารพต่อคณาจารย์และผู้บริหารงานของ มหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๐ นักศึกษาต้องแต่งกายให้เป็นไปตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๑ นักศึกษาต้องพกบัตรประจำตัวนักศึกษาตลอดเวลาที่อยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๒ นักศึกษาต้องประพฤติตนเป็นสุภาพชนพลเมืองดี ไม่กระทำการหรือมีพฤติกรรม ดังต่อไปนี้

(๑) ประพฤติผิดศีลธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ และประพฤติตนไม่เหมาะสมในทางชู้สาว

(๒) ประพฤติตนหมกมุ่นในอบายมุข การพนัน หรือการเที่ยวเตร่สถานบริการกลางคืนเป็นอาจิม

(๓) ดื่มสุราหรือของมีนเมา สูบบุหรี่ บุหรี่ไฟฟ้า บาราгу หรือเสพสารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทุกชนิดภายในมหาวิทยาลัย

(๔) ก่อความขัดแย้ง สนับสนุน หรือเป็นผู้ยุยงส่งเสริมให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยทั้งภายใน และภายนอกมหาวิทยาลัย เช่น การทะเลาะวิวาท การส่งเสียงดังหรือตะโกนส่งเสียงดัง หรือจงใจขับชี่ยานพาหนะ ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยหรือก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญภายในมหาวิทยาลัย

(๕) เจตนากระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยหรือของผู้อื่นเสียหาย

(๖) กระทำความผิดตามกฎหมายที่มีโทษทางอาญา โดยศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๗) กระทำการอันก่อให้เกิดความเสียหายหรือกระทบต่อความสงบเรียบร้อยภายในมหาวิทยาลัย หรือก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงเกียรติคุณของมหาวิทยาลัย ดังนี้

ก. ครอบครองอาวุธ สิ่งเทียมอาวุธ หรือพกพาอาวุธร้ายแรงโดยสภาพ เช่น ดาบ ปืน อาวุธ ที่ใช้ในราชการสงครามหรือวัตถุระเบิด เป็นต้น

ข. บุกรุกเข้าไปในพื้นที่ซึ่งไม่ได้เปิดใช้เป็นพื้นที่สาธารณะของมหาวิทยาลัย

ค. กระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ง. ปลอมแปลงเอกสาร หรือใช้เอกสารปลอมเพื่อประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่น

จ. ครอบครองสารเสพติดทุกชนิด เพื่อเสพ หรือจำหน่ายจ่ายแจก

ฉ. ใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์กระทำในรูปแบบต่างๆ ที่นำมาซึ่งความเสื่อมเสียต่อบุคคล และมหาวิทยาลัย

(๘) ทุจริตหรือกระทำการใดซึ่งเป็นการทุจริตในการศึกษาหรือการสอบที่มหาวิทยาลัยหรือคณาจารย์ จัดสอบขึ้น

(๙) กระทำการคัดลอก เลียนแบบงาน หรือนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนโดยมิชอบ

ข้อ ๑๓ การกระทำความผิดทางวินัยตามข้อ ๑๒ (๗) (๘) และ (๙) ให้ถือเป็นความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง และให้พิจารณาลงโทษทางวินัยตามข้อ ๑๖ (๓) หรือ (๔) แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่การกระทำความผิดทางวินัยนอกเหนือจากวรรคหนึ่งและก่อให้เกิดความเสียหายหรือชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง ให้ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และให้พิจารณาลงโทษทางวินัยตามข้อ ๑๕ (๓) หรือ (๔) แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๔ การลงโทษ ให้ลงโทษตามความเหมาะสมกับความผิด โดยคำนึงถึงสภาพของนักศึกษา มาประกอบด้วย หากมีเหตุอันสมควรจะลดโทษหรืองดโทษก็ได้

ข้อ ๑๕ โทษทางวินัย มีดังต่อไปนี้

(๑) ว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือ

(๒) ภาคทัณฑ์

(๓) พักการศึกษา ไม่เกินสองภาคการศึกษา

(๔) ให้ออกจากการเป็นนักศึกษา

สำหรับการพิจารณาโทษวินัยของนักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ ให้ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา ซึ่งออกตามความในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งลงโทษทางวินัยตามวรรคสอง

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่ข้อเท็จจริงปรากฏโดยชัดแจ้งว่านักศึกษาผู้ใดมีพฤติกรรมหรืออาจกระทำความผิดทางวินัยซึ่งเป็นความผิดเล็กน้อยหรือมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมและเป็นความผิดครั้งแรก ให้คณบดีว่ากล่าวตักเตือนนักศึกษาผู้นั้นเพื่อให้ยุติหรือระงับพฤติกรรมหรือการกระทำนั้น โดยให้คณบดีบันทึกการว่ากล่าวตักเตือนนั้นไว้ในกรณีที่มีการว่ากล่าวตักเตือนตามวรรคหนึ่ง อาจมอบให้ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ด้วยก็ได้

ข้อ ๑๗ กรณีมีการกล่าวหาว่านักศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยหรือส่อไปในทางประพฤติดินวินัย อันพึงต้องได้รับโทษตามระเบียบนี้ ให้อธิการบดีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จำนวนไม่น้อยกว่าสามคน แต่ไม่เกินห้าคนจากบุคลากรของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๘ การสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

(๑) แจ้งข้อกล่าวหาและอธิบายข้อกล่าวหาให้นักศึกษาที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยทราบ ทุกข้อกล่าวหา และถามนักศึกษาที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ หากนักศึกษาที่ถูกกล่าวหา รับหรือปฏิเสธ ให้บันทึกคำรับหรือคำปฏิเสธนั้นไว้

(๒) รวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนการกระทำความผิดตามข้อกล่าวหาให้ครบถ้วนจนหมดสิ้นกระแสความ หากเป็นพยานบุคคลให้บันทึกถ้อยคำพยานบุคคลนั้นไว้แล้วอ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำทราบ เมื่อถูกต้องแล้ว ให้ผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อในบันทึกนั้นด้วย ถ้าไม่ยอมลงลายมือชื่อก็ให้บันทึกไว้

(๓) ประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อวิเคราะห์พยานหลักฐานว่านักศึกษาที่ถูกกล่าวหาได้กระทำการอันมีมูลเป็นความผิดทางวินัยหรือไม่

(๔) แจ้งพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้แก่นักศึกษาที่ถูกกล่าวหาทราบและถามนักศึกษาที่ถูกกล่าวหาว่าจะให้การแก้ข้อกล่าวหาอย่างไรหรือไม่ โดยต้องให้โอกาสนักศึกษาที่ถูกกล่าวหาให้การแก้ข้อกล่าวหา

และนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ และบันทึกคำให้การนั้นไว้แล้วอ่านให้ผู้ให้การทราบ เมื่อถูกต้องแล้ว ให้ผู้ให้การลงลายมือชื่อไว้ในบันทึกนั้นด้วย

(๕) ในกรณีที่นักศึกษาที่ถูกกล่าวหาบ่ยียง หรือจงใจหลบเลี่ยงการรับทราบข้อกล่าวหา หรือไม่ให้ความร่วมมืออย่างใดๆ ให้บันทึกไว้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานผลการสอบสวนด้วย

(๖) เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้ประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อวิเคราะห์พยานหลักฐาน ทั้งที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและแก้ข้อกล่าวหาว่าพยานหลักฐานใดรับฟังได้หรือรับฟังไม่ได้ เพราะเหตุใด แล้วสรุปสำนวนการสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามข้อใด และควรได้รับการลงโทษสถานใด เสนออธิการบดีพิจารณา

ข้อ ๑๙ ระยะเวลาการสอบสวน ให้ดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่ ประธานกรรมการรับทราบคำสั่ง หากยังไม่แล้วเสร็จให้คณะกรรมการสอบสวนเสนอขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ต่ออธิการบดีได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน ในกรณีเช่นนี้ให้อธิการบดีพิจารณาขยายระยะเวลาได้ตามความจำเป็น

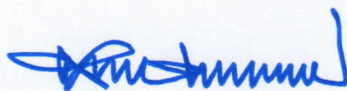
กรณีที่ระยะเวลาการสอบสวนไม่เป็นไปตามวรรคหนึ่งให้อยู่ในดุลพินิจของอธิการบดี

ข้อ ๒๐ เมื่ออธิการบดีได้รับรายงานผลการสอบสวนแล้ว ให้พิจารณาสั่งลงโทษตามข้อ ๑๕ ตามที่ อธิการบดีเห็นสมควรโดยเร็ว

การสั่งลงโทษตามวรรคหนึ่งให้ออกเป็นคำสั่งของมหาวิทยาลัยและต้องแจ้งคำสั่งให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- (๑) ผู้ถูกสั่งลงโทษ
- (๒) คณะที่เกี่ยวข้อง
- (๓) สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน
- (๔) อื่นๆ ตามที่อธิการบดีเห็นสมควร

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริโรจน์ ผลพันธิน)
นายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา